

Arrest

nr. 259 557 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Stad GERAARDSBERGEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 3 maart 2021 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij. De verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster op 29 oktober 2020 een aanvraag heeft ingediend voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2021 neemt de burgemeester van de stad Geraardsbergen een beslissing tot niet-inoverwegingname van deze aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*). Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing wordt aan de verzoekster op 19 maart 2021 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Gelet op artikel 12 bis, § 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid

van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...) - 1988

Geboorteplaats: S. (...) (Tunesië)

Identificatienummer in het Rijksregister²: xxx

verklaart te verblijven te: (...)

heeft zich op 29-10-2020 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12bis, § 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering voor de ganse familie én een bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd bij schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 22 april 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd echter geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.3. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat de verzoekster in haar verzoekschrift "De Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de kantoren gelegen zijn in 1000 Brussel, Pachecolaan 44" als de verwerende partij aanduidt, terwijl de bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester van de stad Geraardsbergen. De Raad heeft dan ook de stad Geraardsbergen als de verwerende partij aangeduid. Ter terechtzitting heeft de raadvrouw van de verzoekster geen opmerkingen in dit verband naar voor gebracht.

2.5. De verweerder is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep in te willigen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen niet dient te

beantwoorden (RvS 1 augustus 2013, nr. 107.923; RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 4 juli 2013, nr. 106.318; RvS 4 juli 2013, nr. 106.321; RvS 9 juli 2013, nr. 106.543).

2.6. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekster bijkomende stukken neer, met name een attest gezinshereniging van het ziekenfonds van 25 maart 2021, een uittreksel uit het strafregister op naam van de verzoekster van 2 april 2021 en gelegaliseerd op 12 april 2021 en twee documenten betreffende de legalisatie afgeleverd door het Belgische consulaat te Tunis op 14 april 2021.

De Raad wijst erop dat hij, als annulatierechter, de regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien deze stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, staat het vast dat de gemachtigde er bij het nemen van deze beslissing niet over kon beschikken en er dus ook geen rekening mee kon houden.

Er dient tevens op te worden gewezen dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorzien dat, in het raam van een annulatieprocedure, ter terechtzitting nog bijkomende overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd. De procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden.

Bijgevolg kunnen de voormelde stukken niet in de beoordeling door de Raad worden betrokken en worden zij uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster *“de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

“Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet over alle documenten overlegt namelijk :

een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering voor de ganse familie en een bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie”

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging immers maar al te snel over tot het nemen van de weigeringsbeslissing zonder enig verder onderzoek of verzoek tot voeging van deze documenten.

Er werd meermaals overgegaan tot actualisatie van de aanvraag doch nooit werd een vraag gericht tot het voegen van documenten.

Daarnaast bevat het administratief dossier van verzoekende partij, aanwezig wegens de aanvraag tot huwelijk immers meer dan voldoende elementen en stavende stukken.

Het onderzoek gevoerd door de gemeente, alsook de Procureur des Konings werd immers meer dan voldoende geacht om verzoekende partij te laten een huwelijk af te sluiten en een kind te erkennen, doch zou nu onvoldoende blijken om een verblijf van meer dan 3 maanden te verantwoorden.

Het feit dat men geen verder onderzoek voerde kan niet in het nadeel van verzoekende partij worden geïnterpreteerd. Was er immers in deze procedure een verzoek tot bijkomende documenten verstuurd dan was hen de mogelijkheid geboden alle verdere documenten te voegen en zou er nooit tot een negatieve beslissing omtrent de gezinshereniging zijn besloten.

Verzoekende partij voegt in bijlage immers het attest van de mutualiteit van alle leden van het gezin.

Ook haar attest van goed gedrag zeden stuurde ze reeds toe aan de bevoegde diensten teneinde de legalisatie te verkrijgen.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter heeft blindgestaard op de voorwaarden van de gezinshereniging, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekende partij te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht).

Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst of de documenten aanwezig zijn zonder de omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Verwerende partij had de concrete situatie moeten beoordelen. Minstens waren deze documenten in het administratief dossier aanwezig, waarbij de aanvraag tot huwelijk en erkenning van de dochter na een zeer uitgebreid onderzoek werd toegekend.

Het is duidelijk dat men zich niet louter op enkele stukken (of in casu een gebrek aan stavingstukken) mag focussen om de gehele aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Ook alle overige noodzakelijk voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijf van meer dan 3 maanden wegens de relatie met een partner zijn vervuld in onderhavig dossier.

Verzoekende partij haar partner bezit een vast inkomen, zijn gehuwd, zijn ouder van een dochtertje,...

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag diende te worden goedgekeurd.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de situatie van verzoekende partij, noch een verzoek richtte tot bijkomende documenten en tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij of zijn partner op de hoogte gebracht van de reden waarom zij de stukken ontoereikend achtten. Op geen enkel ogenblik werd hen verzocht bijkomende documenten voor te leggen.

Ook bij het onderzoek naar hun huwelijk werden de nodige documenten gevoegd. Hieruit dienen we te verstaan dat er op dat ogenblik reeds voldoende bewijzen voorhanden waren om de aanvraag van verzoekende partij en haar partner te aanvaarden, uiteraard terecht.

Doch net daarom was verzoekende partij zo verrast bij de ontvangst van deze negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten.

Men zou verwachten dat de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende terughoudendheid aan de dag zou leggen bij het nemen van zo een zwaarwichtige beslissingen die een onmiddellijke impact hebben op hun eigen onderdanen doch in casu werd deze weigeringsbeslissing genomen zonder enig voorafgaand onderzoek.

Op geen enkel moment werd aan verzoekende partij gesteld dat de neergelegde documenten als ontoereikend zouden beschouwd worden, op geen enkel moment werd hen gevraagd zich aan te bieden om bijkomende informatie te verschaffen, of om bijkomende documenten te voegen.

De Dienst Vreemdelingenzaken, alsook de gemeentelijke diensten beschikken immers over te mogelijkheid om verzoekende partij en zijn partner uit te nodigen om mondeling bijkomende informatie te verschaffen omtrent het geformuleerde verzoek om een verblijfsstatuut als partner met definitief verblijf in België.

Verzoekende partij kan zich de indruk niet ontdoen dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er hier te gemakkelijk wil vanaf maken en zelf geen enkele inspanning leverde om een grondig onderzoek te voeren.

Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met zijn wettelijk samenwonende partner met definitief verblijf in België.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

3.3. Gelet op de onderlinge verwevenheid tussen het eerste en het tweede middel worden deze twee middelen tezamen besproken en beoordeeld.

3.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, en §3, van de Vreemdelingenwet en artikel 26, §1, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de aanvraag van de verzoekster niet in overweging wordt genomen en niet wordt overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde omdat de verzoekster niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3, en 12*bis*, § 1 en 3, van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, met name heeft zij geen bewijs van aansluiting van de ziektekostenverzekering voor de ganse familie noch een bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie voorgelegd.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit de uiteenzettingen van het eerste middel blijkt dat de verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Zij verwijst in dit kader tevens naar de materiële motiveringsplicht en gaat er ten onrechte vanuit dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet ook een materiële motiveringsplicht inhoudt. Deze inhoudelijke kritiek houdt geen verband met de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht en wordt hierna onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist waar zij telkenmale voorhoudt dat de bestreden beslissing werd getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde afschrift van de bestreden akte, blijkt duidelijk dat het om een beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen gaat.

De verzoekster diende blijkens het verzoekschrift alsook blijkens de bestreden beslissing op 29 oktober 2020 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Op 3 maart 2021 neemt de burgemeester van de stad Geraardsbergen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*). De aanvraag van de verzoekster wordt niet in overweging genomen en wordt niet overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde omdat de verzoekster niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12*bis*, § 1 en 3 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, met name heeft zij geen bewijs van aansluiting van de ziektekostenverzekering voor de ganse familie noch een bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie voorgelegd.

De verzoekster hekelt dat haar nooit werd gevraagd om bijkomende documenten bij te voegen of bijkomende informatie al dan niet mondeling aan te brengen en de verweerder geen verder onderzoek heeft gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekster toe om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Aan de burgemeester kan het zodoende niet worden verweten dat hij geen bijkomende bewijzen heeft opgevraagd bij de verzoekster.

De door de verzoekster geviseerde beginselen van behoorlijk bestuur moeten bovendien worden gezien in het licht van de op de bestreden beslissing toepasselijke rechtsregels. In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 26, §1, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 26, §1, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd”.

Met de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoeksters aanvraag, heeft de burgemeester aldus gewoonweg de door artikel 26, §1, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit voorgeschreven procedure gevolgd.

De verzoekster stelt dat het administratief dossier, gelet op haar huwelijksaanvraag meer dan voldoende elementen en stavende stukken bevat. De verzoekster licht toe dat zij na onderzoek door de gemeente en de procureur des Konings in het huwelijk kon treden en dat haar kind kon worden erkend. Zij hekelt dat dit nu onvoldoende zou blijken om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te verantwoorden.

De verzoekster gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat haar aanvraag wordt geweigerd omdat haar huwelijksband onvoldoende werd aangetoond, maar wel omdat zij geen bewijs van aansluiting van de ziektekostenverzekering voor de ganse familie en geen bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie heeft voorgelegd.

De verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift het attest gezinshereniging van het ziekenfonds (zie stuk 4 bij het verzoekschrift). Dit attest dateert evenwel van 25 maart 2021, en dus van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde attest gezinshereniging van het ziekenfonds van 25 maart 2021 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in het kader van de voorliggende betwisting.

In zoverre de verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 10 van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De verzoekster kan hierop dan ook niet dienstig aansturen.

De verzoekster geeft mee dat zij haar attest van goed gedrag en zeden reeds toestuurde aan de bevoegde diensten met het oog op het verkrijgen van de legalisatie. De verzoekster betwist of weerlegt hiermee evenwel niet dat zij in het kader van haar verblijfsaanvraag van 29 oktober 2020 geen bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie heeft voorgelegd.

Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van de verzoekster nog mee dat zij het attest van het ziekenfonds en het blanco strafblad aan de verweerder heeft overgemaakt. Gevraagd of dit voor of na het nemen van de bestreden beslissing gebeurde, antwoordt de raadvrouw van de verzoekster dat dit na het nemen van de bestreden beslissing gebeurde. Het weze herhaald dat het de verweerder bij het nemen

van de bestreden beslissing niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem toen niet ter kennis werden gebracht.

Het staat de verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen die zij met de nodige stukken onderbouwt.

De verzoekster hekelt dat de verweerder zich heeft blindgestaard op de voorwaarden van de gezinshereniging zonder haar concrete situatie te beoordelen, wat zij strijdig acht met artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

De verzoekster betwist niet dat zij een aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In het verzoekschrift wordt in tegendeel bevestigd dat het om een *“verzoek om een verblijfsstatuut als partner met definitief verblijf in België”* gaat. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet valt onder hoofdstuk I *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.”* De verzoekster voert niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een familielid van een Unieburger of een Belg zou zijn. Voor zover de verzoekster tevens de schending beoogt op te werpen van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoekster zich hierop *in casu* niet dienstig kan beroepen.

De verzoekster toont verder niet aan dat de omzetting van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat zij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (*cf.* RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

De verzoekster betoogt dat haar concrete situatie diende te worden onderzocht en dat ‘deze’ documenten minstens in het administratief dossier aanwezig waren, waarbij de huwelijksaanvraag en de erkenning van de dochter na een zeer uitgebreid onderzoek werd toegekend. De verzoekster toont evenwel niet aan dat zij in het kader van haar aanvraag gezinshereniging van 29 oktober 2020 *“een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering voor de ganse familie én een bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie”* heeft voorgelegd. Dit geldt des te meer nu de raadvrouw van de verzoekster ter terechtzitting uitdrukkelijk aangeeft dat zij pas na het nemen van de thans bestreden beslissing deze documenten aan de verweerder heeft overgemaakt.

Het komt de verzoekster toe om in het kader van haar aanvraag gezinshereniging de nodige documenten aan de verweerder over te maken en het komt de verweerder, krachtens artikel 26, §1, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit toe om de aanvraag niet in overweging te nemen indien bij de indiening van de aanvraag niet alle vereiste documenten worden overgelegd. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat het aan de verweerder zou toekomen om zelf opzoekingen te doen in deze of gene dossiers die bij de gemeente of bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend waren, noch om de verzoekster alsnog uit te nodigen om de ontbrekende stukken na het indienen van de aanvraag toe te voegen.

De verzoekster betoogt dat men zich niet louter op enkele stukken of *in casu* een gebrek aan stavingsstukken mag focussen om de gehele aanvraag gezinshereniging af te wijzen. Dit betoog mist echter wettelijke grondslag, gelet op het bepaalde in artikel 26, §1, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit. De aanvraag wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, overigens niet inhoudelijk afgewezen, doch er wordt enkel beslist dat de aanvraag niet in overweging kan worden genomen gelet op de onvolledigheid ervan. De verzoekster meent voort dat de overige voorwaarden werden vervuld: zij is gehuwd, haar echtgenoot heeft een vast inkomen en zij hebben samen een dochtertje. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekster naliet om *“een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering voor de ganse familie én een bewijs van goed gedrag en zeden met de nodige apostille/legalisatie”* voor te leggen, hetgeen ertoe heeft geleid dat de aanvraag niet werd overgemaakt aan de bevoegde minister of zijn gemachtigde met het oog op het onderzoek ten gronde van de ter zake gelde verblijfsvoorwaarden. Verzoeksters betoog kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Waar de verzoekster nog aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf wilde maken en zelf geen inspanning leverde om een grondig onderzoek te voeren, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 26, § 1, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit door de bevoegde burgemeester werd genomen en dat de minister of zijn gemachtigde enkel een kopie krijgt

van de door de burgemeester getroffen bijlage 15ter. Er valt dan ook niet in te zien hoe de Dienst Vreemdelingenzaken kan tussenkomen in de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid.

3.3.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de verweerder de voorgelegde verblijfsaanvraag niet correct heeft beoordeeld. Er werd niet aangetoond dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen of dat zij berust op ondeugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.3.3.4. De Raad merkt tot slot op dat de verzoekster in haar eerste middel niet concreet toelicht hoe het "*recht van verdediging*" door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. De verzoekster brengt enkel een kritiek naar voor die de motivering van de bestreden beslissing betreft, doch hieruit kan nog niet worden afgeleid op welke wijze de bestreden beslissing tevens het recht van verdediging zou miskennen. Dit middelenonderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

3.4. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE